

XXVIII

Въпреки мрачния дъждовен ден Тилън кипеше от силните впечатления от възбуждащите преживявания от предишната нощ. Трябваше да побърза. Отсъствието му можеше да предизвика ненужни притеснения. Вероятно точно сега са на обяд, каза си той, когато погледна празните спални помещения, и бързо се качи по стъпалата и през малкия парк стигна до помещенията, предназначени за хранене.

Всички бяха там. Седяха на богато отрупана маса. Весело поздрави компанията, седна до Шена, там имаше свободно място, и весело си сложи в голяма чиния от още горещото дивечово месо. Напомнянията за неговите «героични победи» бързо внесоха забавна атмосфера, само че Гени се държеше някак си сдържано. Изобщо не искаше да го погледне. Отначало не се натоваарваше прекалено много с това, но после започна да го смущава, защото нищо не каза и за богинята О. Нещо не беше наред. Нещо?

Тилън се замисли. А може би все пак имаше нещо нередно, въпреки че не би трябвало да има. Ще разговаря с нея насаме.

След обяда я последва до нейните стаи.

– Хей, Гени! – с усмивка я заговори насаме. – Как беше вчера?

– Хубаво! – хладно отговоря тя.

– Имаше ли нещо нередно в храма на богинята О?

Тя завъртя отрицателно глава.

– Всичко беше наред. Забавно представление в режисура на някакви времевици. Пъстър религиозен

обред. Времевиците се забавляват за сметка на тези туземци.

– Значи, беше интересно!

– Да, можах да опозная техния мисловен свят! Също така, пред мен се разкри и техният чувствен свят.

– Значи, не съжаляваш за вчерашното решение за удвояване и тестване на удвоителя?

Гени завъртя отрицателно глава, загледана настрана с гневно стиснати устни.

– Нещо не е наред ли?

Гени, след няколко напрегнати мига мълчание, с бесен поглед в очите рязко се обърна към него:

– Днес разговарях за това с една времевичка. Разказа ми доста интересни неща за удвоителя. И тя е съпреживяла тържествения обред...

– И? – Тилън беше обзет от смътни предчувствия.

– Спомена ми различни възможности. В този момент някой може да се гаври с моята двойница!

– И? – думите се спряха в гърлото на Тилън.

– Научи ме как да проверя чрез удвоителя какво се случва с моята двойница. Това може да се гледа като заснето на филм. Ужасно съм изненадана от теб!

Тилън я гледаше безмълвно.

– Да, ужасно, наистина! – тя по-скоро възкликна, отколкото повтори.

От безсилие челото на Тилън се мръщеше. Трябваше да каже нещо, но не знаеше какво. Дяволската работа, онзи времевик не го предупреди за тази възможност.

– Гени, моя Гени – умолително възкликна той, ние двамата сме един за друг!

Гени завъртя отрицателно глава.

Тилън я хвана за ръката:

– Подходящи сме един за друг. Повече от това не може. Беше прекрасна!

– Това не бях аз!

– Но това не е важно!

– Важно е и още как. На тази среща никога няма да бъда с теб!

– Гени, все едно е. Толкова огън, жар, любовта е в теб!

– Не бях аз.

– Това е незначителна дреболия!

– Не, не е дреболия. Не е все едно. Вече не желая да имам нищо общо с теб! – извика бясно тя и рязко се обърна и избяга настрана.